

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/247/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117248769
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6117248769.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu Wüstenrot stavebná sporiteľňa a.s., so sídlom Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, právne zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej F. N., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom R. XXX/XX, Z. Z., o zaplatenie úroku z úveru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/29/2018 - 154 z 03. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 9 267,96 Eur a vo zvyšku žalobu o zaplatenie úrokov z úveru z a m i e t a.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“), odvolaním napadnutým v poradí už druhým rozsudkom žalobu o zaplatenie úroku z úveru 7,79% zo sumy 19 985,10 Eur od 10. 11. 2017 do zaplatenia zamietol (prvý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanej v plnej výške, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní od odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením (druhý výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu istinu vo výške 22 228,78 Eur s úrokom z úveru 7,9% ročne zo sumy 19 985,10 Eur od 10. 11. 2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 19 985,10 Eur od 10. 11. 2017 do zaplatenia titulom Zmluvy o stavebnom sporení a Zmluvy k účtu zo dňa 09. 09. 2014. Poukázal na to, že rozsudkom č. k. 20C/29/2018 - 89 zo dňa 14. 06. 2019 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 20 862,22 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 19 985,10 Eur od 10. 11. 2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške. Z dôvodu odvolania žalobcu do výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 12Co/292/2018 - 121 zo dňa 31. 01. 2019 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uložil prvoinštančnému súdu povinnosť náležite sa vysporiadať s nárokmi žalobcu s prihliadnutím na obsah úverovej zmluvy.

3. Okresný súd vec po právnej stránke posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 až 3, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“). Mal za to, že pokiaľ žalobca pristúpil k tomu, že zosplatnil úver ku dňu 28. 12. 2016 sa celý dlh považuje za splatný a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Konštatoval, že úroky od začiatku sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Rovnako zo zákonom stanovených dôvodov nesplácanie úveru má dodávateľ právo posunúť splatnosť úveru. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by mal dlžník povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Konštatoval, že k predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa, ktorý v súvislosti so zmenou záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku jednostranným právnym úkonom. Okrem skutočnosti, že pri plnení záväzku je potrebné za každých okolností vychádzať zo stabilizovaných podstatných náležitostí zmluvy, ktoré sprevádzajú celú existenciu a trvanie záväzku, a to až do času zmeny obsahu záväzku, ktorá predstavuje prekonanie dojednaných podmienok postupného splácania záväzku, predčasné zosplatnenie úveru je jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne v splátkach spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk veriteľ pokrýva právom na úrok splácaným v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, keď veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade veriteľ navodil stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Mal za to, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Vo vzťahu k ustanoveniam § 502 a § 503 ObZ poukázal na ustanovenie § 506 ObZ, preto doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru, čo znamená, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru. Zároveň poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov a žalobu v predmetnej časti ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 2 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške, keďže jeho neúspech bol len nepatrný.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. A žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Namietal nesprávneho právneho posúdenie veci súdom prvej inštancie. Nesúhlasil so záverom okresného súdu o nedôvodnosti nároku na zaplatenie úrokov po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ktorá argumentácia nezohľadňuje ustálený doktrinálny výklad ustanovení § 502, § 503 ObZ a konštantnú rozhodovaciu prax súdov SR a ČR. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 07. 2019, sp. zn. 6Cdo/113/2018 a rozsudok zo dňa 28. 10. 2014, sp. zn. 3Obdo/67/2013, podľa ktorého oba inštitúty (úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov) treba odlišovať jednak ich podstatou, ako aj funkciami, s tým že na úrok z omeškania má veriteľ zákonný nárok. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21. 08. 2014, sp. zn. 33Cdo/212/2014 dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba. Taktiež podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24. 07. 2014, sp. zn. 33Cdo/1401/2014: „Je súdna prax a odborná literatúra jednotná v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, pričom úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti“. Taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/657/2005, zo dňa 27. 06. 2007 a sp. zn. 33Obdo/518/2003 zo dňa 25. 09. 2003. Je povinnosťou dlžníka platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi, čo konštatujú viaceré rozhodnutia krajských súdov SR (Krajský súd v Košiciach zo dňa 30. 04. 2019, sp. zn. 16CoPr/5/2018 zo dňa 30. 08. 2017,

sp. zn. 1Co/393/2016, zo dňa 24. 01. 2014, sp. zn. 4Cob/146/2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. 02. 2016, sp. zn. 11Co/65/2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. 12. 2015, sp. zn. 11Co/457/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 03. 2019, sp. zn. 8Co/85/2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 03. 2018, sp. zn. 8Co/138/2018. Zároveň poukázal aj na ďalšie nedávne rozhodnutia krajských súdov SR ako súdov odvolacích, z ktorých vyplývajú obdobné právne závery. Z ustanovení § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 ObZ nevyplýva povinnosť dlžníka platiť úroky iba do splatnosti úveru, simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania, a súčasne úrokom podľa § 502 ObZ, nie je zákonom vylúčené. Okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas, nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok. Poukázal na nezodpovedné správanie žalovanej, ktorým vyvolala protiprávny stav, ktorého prirodzeným následkom je sankcia. Žiadosťou o okamžité splatenie úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy. Pretrvávajúci stav, keď žalovaná naďalej užíva (nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobca nimi nedisponuje, nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov, ktoré sú v právnej doktríne SR a ČR cenou za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto dlžník má platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t. j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Zároveň poukázal na interpretáciu inštitútu zmluvných úrokov vo viacerých publikáciách: Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákonník. Veľký akademický komentár. 2. svazek. Linde Praha, Praha 2008, s. 1482; ŠVESTKA, J., SPÁČIL, J., ŠKÁROVÁ, M., HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákonník II. § 460 - 880; Komentár. 1. vydání, Krajčo, J., Občiansky zákonník pre prax. Komentár. III. zväzok. EUROUNION, Bratislava 2015, s. 2858; Fekete, I.: Občiansky zákonník. Veľký komentár. II. diel. EUROKODEX, Bratislava 2011, s. 1976 a ďalšie. Predčasným zosplatením úveru v dôsledku porušenia povinnosti žalovanou tak paradoxne dochádza k jej ekonomicky výhodnejšiemu postaveniu, pretože namiesto povinnosti zaplatiť aj zmluvne dohodnuté úroky vo výške 7,79 % p. a. popri úrokoch z omeškania, by bola žalovaná povinná zaplatiť iba zákonný úrok z omeškania vo výške 5% p. a. Je preto neprijateľné, aby bol dlžník po zjavnom porušení povinnosti ekonomicky a právne zvýhodnený.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa ust. § 388 CSP, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani zrušenie (§ 389 CSP).

9. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 20C/29/2018 bol po zrušení jeho prvého rozsudku v časti, ktorej žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol, nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 7,79% ročne zo sumy 19 985,10 Eur od 10. 11. 2017 do zaplatenia.

10. Predmetom odvolacieho konania je tak preskúmanie správnosti rozsudku a postupu súdu prvej inštancie. Odvolací súd uvádza, že je mu z rozhodovacej činnosti dobre známa rozdielna prax prvoinštančných, ale aj odvolacích súdov týkajúca sa rozhodovania o nárokoch na úroky z úveru za čas po splatnosti pohľadávky do vrátenia úveru. V rozhodovacej praxi sa možno stretnúť tak s názorom, že úroky z úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, ale aj s opačnými rozhodnutiami vyjadrujúcimi názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru (a do tejto kategórie patria aj žalobcom v odvolaní označené rozhodnutia krajských súdov). Uvedený stav vznikol ako dôsledok toho, že ohľadne tejto problematiky neexistovala ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, resp. neexistovalo ani rozhodnutie najvyšších súdnych inštancií, ktoré by sa priamo a vecne zaoberalo otázkou nároku veriteľa na dohodnuté zmluvné úroky za čas po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Za také totiž nemožno považovať rozhodnutia, ktoré sa tejto problematiky dotkli len okrajovo (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/113/2018) alebo vecne riešili inú otázku (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98 týkajúce sa platenia úrokov z omeškania z dlžných úrokov z úveru), resp. sa týkali prieskumu záverov všeobecných súdov v tejto problematike iba z hľadiska ústavnej konformity (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012).

11. Okresný súd, ktorý sa opätovne aj pri svojom v poradí druhom rozhodnutí priklonil k názoru o prípustnosti dohodnutých úrokov z úveru iba do času (predčasnej) splatnosti úveru. Po rozhodnutí prvoinštančného súdu však Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16. 06. 2020

vysslovil názor, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Nejde pritom o rozhodnutie ojedinelé, pretože naň nadviazal Najvyšší súd SR v ďalších rozhodnutiach a to sp. zn. 6Cdo/193/2018, zo dňa 28. 08. 2020, sp. zn. 2Cdo/13/2020, zo dňa 30. 06. 2020, sp. zn. 8Cdo/147/2020, zo dňa 26. 08. 2020, 3Cdo/113/2019, zo dňa 29. 06. 2020, sp. zn. 7Cdo/118/2019, zo dňa 26. 08. 2020, 1Cdo/108/2020, zo dňa 24. 11. 2020.

12. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd síce dospel k správne mu záveru, že stranami uzavretá zmluva má spotrebiteľský charakter podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), rovnako bolo správne konštatovanie o aplikácii ustanovení § 497 a nasl. OBZ upravujúcich zmluvu o úvere bez ohľadu na povahu jej účastníkov. Pri posudzovaní tohto právneho vzťahu treba vychádzať aj z ustanovení OZ, pretože v prípade právneho vzťahu, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú ust. OZ vtedy, ak v OZ existuje také ustanovenie, ktoré je možné aplikovať prednostne (§ 52 ods. 2 OZ).

13. Z ustanovení § 497 a § 502 ods.1 ObZ vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Doba trvania zmluvy pri jej vzniku je teda časovo ohraničená, pričom ani ObZ nedáva priamu odpoveď na otázku, do akej doby je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, resp. či veriteľovi patria zmluvné úroky pri predčasnom zosplatnení úveru iba do okamihu zosplatnenia alebo až do doby skutočného vrátenia úverových prostriedkov. V právnej úprave teda absentuje výslovná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V ust. § 502 ods. 1 ObZ je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

14. Súčasne, ale zo žiadneho ustanovenia ObZ a ani z OZ nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. V tomto smere ObZ ani OZ nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

15. V situácii, kedy dlžník z úverového vzťahu porušil svoju povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou, dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania.

16. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание pristupuje k povinnosti platiť zmluvné úroky aj povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

17. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplatenia istiny. Dojedanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel by v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

18. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Preto dojednanie, ktorým sa spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného

zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

19. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

20. Na základe právne názoru Najvyššieho súdu SR vyjadreného v uvedených rozhodnutiach, je nutné konštatovať, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Uvedené znamená, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je (nielen) v tejto časti založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

21. V prejednávacom prípade z dôkazov vykonaných okresným súdom vyplýva, že žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke na základe úverovej zmluvy zo dňa 04. 09. 2014 medziúver vo výške 20 000,- Eur na rekonštrukciu nehnuteľnosti, za fixnú úrokovú mieru vo výške 7,79 % ročne. V čase uzavretia zmluvy bol dátum pridelenia stavebného úveru ku dňu 01. 04. 2029 t. j. za obdobie od 01. 10. 2014 do 01. 04. 2029, čo predstavuje 173 mesačných anuitných splátok vo výške 184,- Eur a 6,- Eur poistné splatných 1. dňa príslušného mesiaca, so splatnosťou prvej splátky dňa 01. 10. 2014. Z výpisu z účtu predloženého žalobcom (č. I. 32 až 34 spisu) vyplynulo, že žalovaná uhradila na zmluvných úrokoch čiastku do zosplatenia úveru 2 564,04 Eur.

22. Vychádzajúc z uvedeného je možné matematickým prepočtom dospieť k tomu, že ak celková čiastka, ktorú mala pri medziúvere žalovaná zaplatiť pri riadnom splácaní úveru (t. j. pri riadnom a včasnom plnení dohodnutých splátok) predstavovala sumu 31 862,- Eur ako súčin 173 mesačných splátok po 184,- Eur plus poplatok za poskytnutie úveru (30,- Eur). Z toho vyplýva, že žalovaná mala na úrokoch zaplatiť celkovo sumu 11 832,- Eur (celková čiastka 31 862,- Eur mínus poplatok za poskytnutie úveru vo výške 30,- Eur a mínus výška poskytnutého úveru 20 000,- Eur). Pri dodržaní splátkového kalendára zo strany žalovanej by žalobcovi prináležali úroky z istiny úveru vo výške 11 832,- Eur. Do predčasného zosplatenia úveru žalovaná uhradila na úrokoch sumu 2 564,04 Eur. Preto dlh žalovanej na úrokoch z poskytnutého úveru predstavuje sumu 9 267,96 Eur (11 832,- Eur mínus 2 564,04) a táto je zvyšnou časťou úroku z istiny úveru vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaná ako dlžníčka zaplatila ako cenu peňazí.

23. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 9 267,96 Eur a vo zvyšnej časti zmluvných úrokov žalobu zamietol.

24. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodol o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Odvolací súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP so zohľadnením úpravy článku 4 odsek 1 a 2 Základných princípov CSP, ktoré hovoria o tom akým spôsobom posudzovať vec, pokiaľ absentuje určité zákonné ustanovenie, podľa ktorého by súd mal danú vec prejednať a rozhodnúť. V danom prípade bol žalobca neúspešný len v pomerne nepatrnej časti (ako to vyplývalo z predchádzajúcej úpravy Občianskeho súdneho poriadku) sporu ohľadne žalovaných úrokov z úveru požadovaných až do zaplatenia z dôvodne žalovanej sumy. Preto bolo spravodlivým v zmysle článku 4 bod 2 Základných princípov CSP priznať mu voči žalovanej náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).